

barnen framför allt

Adoptioner - Bistånd - Fadderskap

**SVENSK
INSAMLINGS
KONTROLL**

Kontakter

BFA:s kontor

Box 10034, 434 37 Kungsbacka
 Besöksadress: Energigatan 11
 Tel: 0300-331 31
 Telefontid: mån, ons, tor, fre: kl. 10.00-15.00
 Tis: kl. 13.00-15.00.
 Lunchstängt kl. 12.00-13.00

E-post: adoption@bfa.se
 Hemsida: www.bfa.se

Har du frågor om adoption?

Ring eller skicka e-post till kontoret där Maria Berg, Helle Holst-Nielsen, Anna-Karin Stahre, Ann-Charlotte Särnbratt, Lia Vinitaskaia, Lina Vikterlöf och Katarina Nilsson arbetar.

Vill du bli medlem?

Medlem i föreningen blir du genom att sätta in 450 kronor på pg: 42 04 45-9.

Styrelsen

Patrik Elisson,
 Ordförande, tel: 070-209 54 01
 Johan Persson
 Vice ordförande, tel: 072-212 81 84
 Johan Persson
 Ekonomiansvarig, tel: 072-212 81 84
 Hanna Bäck
 Ledamot, tel: 070-887 71 46
 Isabel Borrás Auli
 Ledamot, tel: 070-729 94 80
 Fredrik Carlström
 Ledamot, tel: 076-779 74 14
 Gunilla Granström
 Ledamot, tel: 070-974 86 19
 Jenny Westerin
 Ledamot, tel: 070-311 26 22
 Sara Bondesson
 Ledamot, tel: 070-211 44 36
 Lars Kristiansson
 Ledamot, tel: 073-509 2551

Har du frågor till styrelsen?

Om du har frågor eller funderingar som du vill att styrelsen ska ta upp, kontakta någon av ledamöterna/suppleanterna eller skicka e-post till adoption@bfa.se

Fadderbarnsverksamheten

Föreningen har en omfattande fadderbarnsverksamhet i Bolivia, Burundi, Kongo Kinshasa, Kenya, Litauen, Indien, Nepal, Polen, Sri Lanka och Vietnam.

Biståndsverksamheten

Föreningen har biståndsverksamhet i Bolivia, Indien, Kongo Kinshasa, Namibia, Kenya, Lituaen, Burundi, Vietnam.

Redaktionen

Ansvarig utgivare: Patrik Elisson
 Redaktör: Ann-Charlotte Särnbratt och Pelle Hedebloom
 Redaktion: Ann-Charlotte Särnbratt, Pelle Hedebloom och Eva Överhammar
 Grafisk formgivning: Eva Överhammar
 Tryckeri: Tabergs tryckeri AB
Tidningen Barnen Framför Allt utkommer med fyra nummer per år.

Vill du skriva en artikel i tidningen?

Skicka e-post till redaktion@bfa.se

Deadline för material till nästa nummer

Lämna in din artikel senast 13 november

Vill du/ni annonsera i tidningen?

Skicka e-post till redaktion@bfa.se

Omslagsfotot:

*Under årets sommarträff var det populärt med krabbfiske!
 Foto: Helle Holst-Nielsen*

Adoptionsgruppen har ordet

Nu är sommaren över och sakta återgår dagarna till vardag där sommarens lata dagar får vara ett fantastiskt minne. Jag hoppas att ni haft en skön sommar så som jag har.

En sommar som för egen del tillbringats mycket på stranden med familjen. Sommarens lata dagar har för mig inneburit en del tankar och funderingar om hur det är i adoptionsvärlden.

Efter en tids negativa skrivelser i media gällande adoptioner känns det skönt att i detta nummer av medlemstidningen lägga tankarna på något annat, närmare bestämt gemenskap och glädje vad gäller adoption. Det är viktigt att veta att det finns så mycket glädje i att bli en familj genom adoption. En stor glädje att kunna ge ett barn en familj, att bli älskad precis som hen är.

I det här numret av tidningen är det fokus på Sommarträffen 2018 som anordnades i maj månad på västkusten, närmare bestämt Tanumstrand.

Sommarträffen anordnas av medlemsgruppen i BFA. Medlemsgruppen gör ett gigantiskt arbete så att det blir en fantastisk upplevelse för alla barn och deras familjer. Under sommarträffen finns en mängd olika aktiviteter för barnen och under tiden barnen aktiverar sig kan vi vuxna ta del av föreläsningar som berör spännande och viktiga ämnen.

Till sommarträffen bjuder BFA in myndighetspersoner och kontaktpersoner från några av BFA:s samarbetsländer. Detta år kom representanter från Indien, Thailand och Taiwan vilket resulterade i att vi var cirka 200 personer som träffades denna helg.

En annan positiv sak var att föreningen Nava Jeevans Vänner också deltog.

Sommarträffen är viktig. Här kan barnen lära känna andra barn som varit med om samma saker, att kunna känna att jag är inte ensam om att ha fått en ny familj. Vi vuxna kan utbyta tankar och erfarenheter med varandra samt träffa nya bekantskaper. För mig och min familj har sommarträffarna resulterat i att vi fått nya vänner för livet och min sjuårige son längtar efter att få åka på sommarträffen där han får träffa alla barnen som han säger är som han – adopterad!

Jag hoppas att ni i detta nummer får en trevlig läsning och att ni kan känna glädjen som infann sig hos alla som var på plats under sommarträffen samt att ni som inte varit på någon sommarträff kommer på Sommarträffen 2019.

Jenny Westerlin
Styrelseledamot - Adoptionsgruppen

Innehåll 3 2018

Nya medlemmar i styrelsen	4
Adoptionsnytt	5
En resa inombords och runt jorden	6
Reseberättelse-en resa tillbaka i tiden	7
Hanna flyttar hem	13
Årets sommarträff i Tanumstrand	14
Rapport från Annai Home	20
Tankar från Biståndsbutiken	24
FEPAMs nya skolhus	26
Råd -och stöd	28

Barnen Framför Allt, BFA, är en ideell organisation för adoption, fadderskap och bistånd. Adoptionsdelen (BFA-A) är auktoriserad att arbeta med adoptioner från Indien, Litauen, Polen, Thailand, Tjeckien, Taiwan och Ungern. Biståndsdelen arbetar för att hjälpa barn i de länder föreningen har kontakt med. Medel för biståndet kommer från bl.a. medlemsavgifter, donationer och hjälpinsamlingar.

Nya medlemmar i styrelsen:

Hanna Bäck

Roll i styrelsen: Ledamot

Yrke: Enhetschef inom Individ- och familjeomsorgen i Upplands Väsby kommun. På min enhet ryms kommunens arbetsmarknadsresurser, budget- och skuldrådgivning samt flyktingmotagande och introduktion.

Familj: Jag bor med min familj i Hästängsudd, några mil norr om Stockholm. Min familj består av min man Roger, vår i september 3 åriga dotter Sindhura (född i Indien) och Mickie vår hund.

Så här säger Hanna om sitt engagemang i BFA:

Jag ville engagera mig i BFA för att jag vill sprida det fantastiska med att bli förälder via adoption samtidigt som jag vill försöka återgälda lite av allt det som BFA bidragit med i min familj. Jag hoppas också att jag som socionom och med min bakgrund i socialt arbete kan bidra med viss kompetens.

Berätta något oväntat om dig själv, något som folk inte vet!

Jag har under en praktikperiod i Guatemala, på grund av språkförbistring, kallat en högt uppsatt Mayaledare i Guatemala för "småkakan" i stället för hans tilltalsnamn under flera veckor. Tills en vän, mycket bättre på spanska än jag, vänligt upplyste mig om misstaget.

Fredrik Carlström

Roll i styrelsen: Ledamot

Yrke: Systemförvaltare IT

Familj: Fru Caroline, sonen Adam som ska fylla 6 år och dottern Marie som är 3 år. Båda barnen är adopterade från Tjeckien.

Så här säger Fredrik om sitt engagemang i BFA:

Mina barn betyder allt för mig och jag vill ge något tillbaka till BFA och även hjälpa andra blivande föräldrar. Sen är jag väldigt nyfiken och då är detta ett sätt för att få mer kunskap och insikt i adoptionsvärlden. Jag hoppas att jag kan bidra där det finns behov. Jag kan lite om mycket och är bra på att se helheten.

Berätta något oväntat om dig själv, något som folk inte vet!

Jag är som en öppen bok, så folk vet det mest om mig. Men förutom barnen så gillar vi djur och har för tillfället 11 får, 2 grisar, 3 ankor med en massa ällingar, 16 hönor, 3 kaniner och 2 katter.

Gunilla Granström

Roll i styrelsen: Ingår i Fadder & Biståndsgruppen

Yrke: Administratör/Projektledare

Familj: Bor i Tvååker strax utanför Varberg med min två tonårsbarn. Felicia, född 01, och Emil, född 02. Båda adopterade från Kina via FFIA. Emil är född med dubbelsidig LKG (Läpp - käk & gomspalt). Han fanns med på en special needs lista.

Så här säger Gunilla om sitt engagemang i BFA:

Jag är en föreningsmänniska och gillar att engagera mig. Har varit med i styrelsen för både hundklubbar och när Felicia tränade friidrott var jag medlemsansvarig där. Nu vill jag gärna försöka bidra med mina erfarenheter vad gäller adoption, att ha tonårsbarn, barn med speciella behov och även erfarenheter som skild adoptivmamma.

Berätta något oväntat om dig själv, något som folk inte vet!

Den 10 dec 1988 reste 16 räddningshundar till Armenien för att hjälpa till i räddningsarbetet efter jordbävningen. När dessa hundar kom hem var de tvungna att sättas i 4 månaders karantän. Jag jobbade då på hundtjänstenheten F14 i Halmstad. Jag och en till blev utsedda att bygga upp denna karantän samt ansvara för driften tillsammans med några värnpliktiga killar. Så jag var en av två ansvariga för detta på F18 i Tullinge.

AdoptionsNytt

BFA samarbetar med flera länder i Asien och Europa. Våra kontakter är väl inarbetade och vi reser regelbundet och besöker både myndigheter, organisationer och barnhem i de aktuella länderna. Väntetiderna för att kunna påbörja en adoption från ett visst land varierar över tid.

För närvarande kan BFA starta nya familjer utan väntetid i Sverige till följande länder:

Taiwan
Thailand
Litauen
Ungern
Tjeckien
Indien

När det gäller Polen förekommer viss väntetid.

Val av land

Att välja land är både spännande och svårt. Flera faktorer måste vägas in, dels vilket medgivande du har, egna önskemål, men även de krav som de enskilda länderna har på blivande adoptivföräldrar gällande till exempel ålder och hälsa. Länderna har även olika krav på hur ansökan ska utformas, vilka dokument som ska tas fram och hur länge du måste vistas i landet när du hämtar ditt barn. Själva adoptionsprocessen skiljer sig också åt mellan länderna.

Handläggarna på BFA informerar och vägleder dig alltid gällande vilket land du har störst möjligheter att adoptera ifrån.

Har du allmänna frågor gällande adoption, precis fått ditt medgivande eller har frågor gällande t ex val av land är du välkommen att kontakta Helle: helle@bfa.se eller 0300-331 36.

Se närmare information gällande processen i länderna och aktuella väntetider för barnbesked och resebesked på BFA:s hemsida eller kontakta handläggarna för respektive land:

Taiwan: Lina: lina@bfa.se, 0300-331 47 eller Katarina: katarina@bfa.se, 0300-331 32

Thailand: Anna-Karin: anna-karin@bfa.se, 0300-331 34 eller Ann-Charlotte: ann-charlotte@bfa.se, 0300-331 37

Litauen: Katarina: katarina@bfa.se, 0300-331 32 eller Helle: helle@bfa.se, 0300-331 36

Ungern: Ann-Charlotte: ann-charlotte@bfa.se, 0300-331 37 eller Helle: helle@bfa.se, 0300-331 36

Tjeckien: Ann-Charlotte: ann-charlotte@bfa.se, 0300-331 37 eller Lina: lina@bfa.se, 0300-331 47

Indien: Katarina: katarina@bfa.se, 0300-331 32 eller Anna-Karin: anna-karin@bfa.se, 0300-331 34

Polen: Helle: helle@bfa.se, 0300-331 36 eller Lina: lina@bfa.se, 0300-331 47

En resa inombords och runt jorden

Sara Quick gör det där som så många drömmer om men så få faktiskt realiserar. I detta och följande nummer får vi följa henne och ta del av hennes tankar.

DEL 1. OMSKAPANDE

Flera olika spår ledde fram till mitt beslut att säga upp mig från jobb, hyra ut lägenheten, kapa onödiga trådar till samhället liksom konsumtion och en vardag i ekorrhjul.

För att istället följa mina drömspår. Vad är då ett drömspår? Jo, det är sånt där som ligger inom en. Små frön som vill gro men behöver lite näringsmod först. Sådant som man älskade som barn men sedan glömde bort när man skulle bli vuxen och allvarlig. Sådana där nattdrömmar, dagdrömmar och små spår som universum lägger ut när man väl använder sin fantasi igen för att se mönster med sin intuition.

Att följa sin livsuppgift, dharma, an vara både stort och smått och olika för var och en. För mig i detta fall blev det en enkelbiljett ut i världen.

Adoptionen kommer nog alltid bli min följeslagare och processas i denna livstid. Hittills med förnekande, erkännande, terapi, samtalscirklar, föreläsningar, demonstrationer, sorg, ilska, identitet, anknytning, sökande... Efter allt processande behövs nyskapande. Alla erfarenheter binds ihop och omskapas till möjligheter och fördelar i bagaget mer än att ses som nackdelar och bördor. Det kanske är då man beger sig iväg, för att skapa sig på nytt utan tidigare bindningar och sociala konstruktioner.

Främlingsfientligheten har växt i min periferi i Sverige, den gör mig illa till mods och skapar ett vi och ett dom. Även den gör att jag beger mig iväg, för att uppleva känslan att ses som den jag är och inte dömas utifrån min hudfärg, ursprung eller behöva bevisa att man duger genom sina prestationer. Förhoppningsvis kan jag finna resiliens för att hantera känslan senare. Och även kan den delen behöva skalas av ett tag för att kunna nå djupare insikter. Den indiska filosofin resonerar med mitt inre och sådant är viktigt att följa. Filosofin ger mig ett erkännande att det finns så många olika perspektiv att bemöta en värld på, inte bara ett rätt sätt. Mina första resmånader börjar med en meditationslärarutbildning i Rishikesh, Indien. Mitt ursprungsland.

***Följ eller kontakta gärna Sara på Instagram:
@follow_your_dreamtracks***

Reseberättelse - en resa tillbaka i tiden

TEXT: CARIN EKLUND

FOTO: CARL OCH CARIN EKLUND

Vår lilla prinsessa, tänk vilken lycka att hon kom till oss!

I början av juli återvände jag, min man Carl och vår dotter Reni hem efter en märkvärdig resa. Det var en resa tillbaka i tiden och som kändes som en hel oändlighet – även om vi bara var hemifrån i drygt två veckor. Vårt mål var vår dotters hemland Ungern, där mötte vi henne för första gången för fyra år sedan. Hon var då två år gammal och hade sedan födseln bott hos en fosterfamilj.

Att återvända nu, när hon var nästan sex år, hoppades vi skulle ge henne medvetna minnen och en kontakt med sitt förflutna, i skydd av den lätthet och självklarhet som ändå barndomen är. Många barn som har genomgått en adoption har det kämpigare

än andra under tonåren, en tid i livet som är omtumlande nog som den är för alla. Vi ville försöka bespara henne att behöva ifrågasätta sitt ursprung mitt i frigörelseprocessen. Att samtidigt som hormonerna rasar i kroppen slippa söka förklaringar till varför hon är där hon är.

Hennes pappa Carl och jag har alltid varit överens om att berätta varifrån hon kommer den dag frågan kommer. Så en dag strax innan hon skulle fylla fyra år var det dags.

– Mamma, har jag varit i din mage?
Jag kände hur hjärtat slog ett extra slag och jag tänkte – Oj, oj, oj! The moment of

truth! Mätte jag säga rätt saker, så det här går vägen...

– Nej, vännen, det har du inte.

– Ok! sa hon som om det var den självklaraste saken i världen. Så fortsatte hon att leka. Jag hade förberett en lång utläggning för att så mjukt som möjligt berätta för henne, och det kändes nästan lite snopet att hon var nöjd med det svar hon fått.

Ingenting mer blev sagt på några veckor, sedan kom nästa fråga, veckor gick och sedan nästa fråga. Vi lät henne styra samtalen helt, och i hennes egen takt fick hon höra sin historia (lite tillrättalagd förstås, för att passa en fyra-åring). När vi i våras frågade om hon skulle vilja åka tillbaka till Ungern så blev hon överlycklig och berättade sedan för alla hon mötte att hon skulle besöka sitt hemland.

Vi bestämde oss för att köra de 130 milen från Malmö till Ungern, och redan på bron över till Danmark insåg vi att den här resan inte bara var viktig för Reni, utan minst lika betydelsefull för oss. Samma känslor som fyllt mig den där oktoberdagen 2014 flöt upp inom mig igen.

När vi passerade gränsen till Ungern, vid staden Sopron, tystnade vår annars så kvittrande lilla unge. Vi körde igenom det grönskande landskapet, mellan hagar med betande djur och solrosfält, på väg mot den lilla stad där hon bott under sina första två levnadsår. Där, i Sümeg, skulle vi sova vår första natt i hennes hemland. Efter middagen på hotellet tog vi en liten promenad, för att se om det fanns några minnen kvar. I kvällslugnet lekte hon en stund i lekparken och vi passerade utanför hennes gamla hus. Vi gick längsmed huvudgatan förbi bageriet, mataffären, caféet, posten, banken – i spåren av alla de små vardagspromenader hon måste ha gått med sin fostermamma. Vi kunde se på Reni att det fanns något bekant över platsen, men hon sa inte så mycket.

2014 tillbringade Carl och jag fem dagar i denna lilla stad, där vi varje dag träffade Reni lite längre och längre stunder för att hon skulle vänja sig vid oss. Det var även för att ge psykologen från socialtjänsten möjlighet att se hur vi tre fungerade tillsammans. Det var en märklig upplevelse att vara tillbaka fyra år senare, och med sig i bagaget ha svaren på så många av frågorna som vi hade

Carl och Reni på kvällspromenad i Sümeg.

Efter att Kati fått håret borstat var det dags för maniky. Så gott att få sitta med båda sina mammor!

ställt oss då. Jag kom ihåg hur oroliga vi hade varit över om hur hon skulle klara den svåra tid som väntade henne, om hon skulle kunna känna sig trygg tillsammans med oss och om vi skulle vara tillräckligt bra föräldrar.

Innan vi skulle fara vidare dagen därpå, åt vi lunch på en liten restaurang. På andra sidan gatan låg en liten livsmedelsaffär som kändes smått magnetisk, trots att jag aldrig hade sett den förut. Medan Carl betalade så tog jag Reni i handen och gick över gatan. Vi strosade runt bland hyllorna i godan ro, när jag plötsligt hörde någon prata snabbt på ungerska. Jag tittade upp och en kvinna stod framför oss med ett leende från öra till öra, blanka ögon och sa: Reni, Reni, Reni!!! Efter att ha använt alla språk som stod till buds, förstod jag att det var Anita, Renis "foster-moster". Hennes son kom till vår undsättning efter en stund och hjälpte till med översättningen. Även han såg på min dotter med sådan mildhet i blicken. Senare fick jag veta att Reni som liten hade besökt den här affären nästan dagligen och sonen hade ibland suttit barnvakt åt henne.

Under åren har jag ofta föreställt mig hur det skulle kännas den dag vi återvände, men jag var inte förberedd på detta. Att se vilket intryck Reni hade hunnit göra på så många människor, att hon hade en speciell plats i så många hjärtan, trots att hon varit där så kort tid. Det var en fantastisk känsla att se kärleken som riktades mot henne från, för mig, totala främlingar – att jag genom att vara hennes mamma också blev inkluderad i denna värme. Det var underligt och underbart på samma gång, att skratta med och krama en kvinna som om hon vore en kär vän – trots att jag inte ens visste om

att hon existerade tio minuter tidigare. På skakiga ben lämnade jag affären, rörd av det jag upplevt.

Reni förstod nog inte riktigt vad det var som hände. Hon kände inte igen damen som kom fram till henne och som både skrattade och grät samtidigt. Hon höll ett stadigt tag om mitt ben och jag kunde känna hur hjärtat bultade i bröstet på henne. Hon är inte speciellt blyg i vanliga fall, så någon sorts minne måste ha dykt upp, som hon inte riktigt visste vad hon skulle göra med.

Nästa anhalt var en liten ort vid Balatonsjön, där Renis foster-mamma Kati numera bor, tillsammans med sina döttrar och Tamás. De kom och hämtade oss vid vårt hotell och det var en stund av glädjetårar och skratt om var annat. Reni höll sig i bakgrunden och jag såg hur hon processade och försökte förstå vad det var som hände inombords.

Vi hade redan hemma i Sverige försökt förbereda henne, och pratat om att vi skulle träffa den kvinna som tagit hand om henne när hon var liten, att hon hade bott i en familj med två "storasystrar". Vi hade tittat på bilder när hon var bäbis och berättat hur det gick när vi träffade henne första gången. Vi har i vår familj lagt ganska mycket fokus på att skapa barndomshistorier tillsammans med Reni, eftersom starten av hennes liv och de första åren har varit utom räckhåll för oss. Det där som andra barn får höra i tid och otid, om hur det gick till när de skulle komma till världen, har vi ersatt med andra speciella och lite dramatiska episoder som vi upplevt med henne, för att ge henne en känsla för sitt förflutna. Nu stod hon mitt i

den okända delen av sin egen historia, och visste nog inte riktigt vad hon skulle göra av alla känslor.

Vi tillbringade en fantastisk eftermiddag hemma hos Kati och Tamás. I dörren möttes vi av familjens tax, som hade varit Renis bästa vän i början av hennes liv. Jag var rörd till tårar när jag såg hur de kände igen varandra, och hunden vek sedan inte från Renis sida.

Det tog lite längre tid för henne att närma sig sin fostermamma och fostersystrar. Jag såg hur förvirrad hon var över alla känslor och omedvetna, säkert också förträngda, minnen som kom tillbaka. Det behövdes tid och tålmod för att hon skulle våga bryta igenom sin egen känslomässiga barriär. Kati berättade för mig att hon alltid kände en stor rädsla över att barnen som varit hos henne och sedan fick en egen familj, skulle vara arga på henne och känna att hon hade svikit dem. Därför var det en sådan glädje att, innan vår vistelse i Ungern var till ända, se vår fantastiska lilla flicka släppa in dem igen. Hon gjorde geggamoja i sandlådan, spelade spel och lekte kull med Kati, skrattande så hon nästan kinknade. Jag såg henne leka och återknyta banden med sina fostersystrar och gosa på innerligaste vis med Katis nya små skyddslingar (två små flickor på två respektive tretton månader).

Vi hade många underbara samtal under våra totalt tre besök hos Renis fosterfamilj. Så många frågor fick svar, så mycket oro som burits i oss alla kunde tillslut stillas. Både hos dem som såg barnet ge sig av med främlingar till ett okänt land i norr, och även för dem som fick ta emot en

oväntad gåva av livet att älska och värna om. Så mycket läkning skedde i oss, och jag tror att Kati och hennes döttrar skulle hålla med mig om det.

Det finns många svåra yrken i världen, men jag undrar om inte Kati har valt ett av de svårare. Att ta hand om barn som är så utan trygghet i sina liv, antingen föräldralösa eller som kommer från föräldrar som saknar förmågan att ta hand om dem. Att nära och älska dem (och när jag såg henne tillsammans med sina två nya små protegéer, så skulle jag vilja lägga till – att läka dem). Att hjälpa barnen till en inre stabilitet och känsla av trygghet, så att de klarar stressen de har med sig i bagaget, och pressen som den kommande adoptionen kommer att innebära.

Kati och Tamás hem är som ett drivhus för behövande barn, där de får hjälp att blomma. Stabilitet, struktur, respekt, glädje, ordentlig mat och ett aldrig sinande flöde av kärlek. När hennes arbete är klart ser hon dem ge sig av mot en oviss framtid och hon kan bara hoppas att barnens nya familjer kommer att upprätthålla kontakten med henne. Jag kunde, under våra samtal, se hur det krossar hennes hjärta varje gång ett av hennes barn

lämnar henne. Och ändå fortsätter hon, för det är så många barn som behöver hjälp. I henne ser jag en "livets verkliga hjältinnor", som verkar i det tysta och utträttat stordåd utifrån oändlig omsorg och kärlek. Efter våra samtal förstod jag också vilken tur Reni hade haft att få landa en tid hos denna fostermamma. Jag kommer alltid att känna en oändlig tacksamhet för allt hon gjort för den lilla flicka som kom att bli vår dotter.

Det var underbara stunder vi tillbringade med denna fantastiska familj, som vi så självklart välkomnades in i. En livsbejakande röra av bäbisar, tonåringar, föräldrar och så hunden som alltid befann sig mitt i alltihopa. Vänlighet, skratt och värme omgav oss. En sådan generositet och gästvänlighet – vi lyckades inte komma därifrån en enda gång utan att ha minst ett matpaket i handen. Det var som att få en hel bunt med nya släktingar, och konstigt nog kändes det som om vi alltid känt varandra! Vi ser alla fram emot att ses snart igen.

Resten av tiden i Ungern tillbringade vi i Budaörs, strax utanför Budapest. Vi bodde i samma semesterlägenhet hos Maria och Attila på Asterope Bed and Breakfast som 2014, där vi under fem veckor påbörjade vår resa som föräldrar. Vi mindes tillsammans och kunde berätta för Reni om den tid då

våra liv förändrades för alltid. Vi hade först tänkt oss en "normal" semester resten av tiden, att se oss omkring och upptäcka nya delar av detta fantastiska land. Så blev det inte. Efter allt vi varit med om så behövde vi vila och bara vara. Det blev några vackra och stilla dagar där bland kullarna.

Sista kvällen i Ungern åt vi middag tillsammans med Andrea. Jag tror att många av er som har adopterat era barn från Ungern har mött denna fantastiska kvinna, som fungerar som kontaktperson mellan BFA och socialmyndigheten i Ungern. En sann Demeter i den mest positiva av bemärkelser, och ett organisatoriskt fenomen. Hennes devis är: "Allting går!!!" Under våra veckor i Ungern 2014 var Andrea vår trygghet och klippa, som hade omsorg om oss, samtidigt som hon trasslade oss igenom alla legala procedurer – och alltid med Renis bästa i fokus. Det var så hjärtevarmt att träffa henne igen, och en perfekt avslutning på resan. Världen är verkligen full av fantastiska människor!

Många gånger sedan Reni kom till oss har jag suttit och tittat på henne och fyllts av beundran över detta barn. Hur har hon klarat de enorma förändringar hon har gått igenom? Hur hon har lyckats hålla sig själv intakt, trots pressen och upplevelserna? Hon växer, trots allt hon varit med om, upp till en godhjärtad, nyfiken och viljestark liten människa.

Även om en adoption är en livsdröm som går i uppfyllelse för föräldrarna, så är det en ofta en traumatisk upplevelse för barnen som blir adopterade, kanske en av livets svåraste för vissa. De lämnar allt det bekanta bakom sig. I Renis fall, eftersom hon flyttade till föräldrar i ett annat land, så var allting främmande – språket, maten, dofterna, till och med naturen är annorlunda än det hon var van vid. Hon gick från en struktur och en uppsättning regler till en annan, till helt nya rutiner och annorlunda värderingar om vad som är accepterat och vad som inte är det. Att hantera den känslomässiga förlusten, att hitta hem i allt det nya, att klara all denna förändring krävde enorm kraft och anpassning av henne. Jag har ofta undrat hur vi vuxna skulle bete oss under en lika stor omvälvning i våra liv.

När man tittar på den här processen ur ett rationellt perspektiv, så kan man tycka att det självklart är det bästa för barnet – att få en familjestabilitet och ett hem att kalla sitt eget. Men för ett barn, som genomgått en adoptionsprocess, ska känna sig som någons barn, känna tillit, att känna sig hemma är det inte så enkelt. De ser ju som bekant inte livet ur ett rationellt perspektiv. Vad som förhoppningsvis är bäst för dem i långa loppet, är ofta förenat med en stor smärta.

Reni och Kati i geggamoja-tagen

Reni tillsammans med sin fostersyster Dorina

Sakta men säkert så vågade Reni släppa in sin foster-mamma igen. Det var så underbart att se dem tillsammans.

Vår lilla Reni är en riktig kämpe, en överlevare och oändligt klok, trots sina unga år. Som jag skrev tidigare: hon hade lyckan att tillbringa sin första tid i Katis omsorg. Jag förstår nu, efter att ha haft chansen att sitta i lugn och ro och prata med hennes fosterfamilj, hur oändligt mycket hjälp Reni fick av sin fostermamma att förbereda sig för den livsresa hon skulle ut på.

För oss, hennes föräldrar, så gav den här resan på något märkligt sätt ett avslut, och samtidigt en underbar öppning till någonting nytt.

Mycket av den oro som jag burit kunde läkas, och jag fick lite perspektiv på den process jag har genomgått för att bli Renis mamma "på riktigt". Att adoptera sitt barn, snarare än att vara biologisk mamma, ger moderskapet en lite annorlunda nyans. Alla de extra utmaningarna som tillkommer blir belönade med en speciell sorts sötna när de övervunnits.

Det var inte samma familj som åkte mot Ungern, som kom hem igen. Så är det ju när man varit ute på ett riktigt äventyr. Vi är berikade på så många sätt, både med en

extra-familj som vi känner en sådan närhet till, och med en större förståelse för vem vår dotter är och var hon kommer ifrån. Jag kan se att även Reni har fått svar på frågor hon burit inom sig, även om hon kanske inte kunnat formulera dem i ord. Det finns ett annat lugn i henne. Häromdagen pratade vi om vilka olika hem vi hade, och hon sa:

- Jag har TRE hem! Hemma i Malmö, vår lilla stuga hemma hos mormor och morfar, och så hemma i Ungern!

Sista kvällen i Ungern (som blev lite sen för det fanns så mycket att prata om) tillbringade vi tillsammans med Andrea, ett kärt och efterlängtat återseende.

Simute och Gintare, båda adopterade från Litauen har funnit varandras vänskap.

Gintare Mullback åkte till Vilnius för att uppleva Litauens 100-årsfirande. Här bjuder hon på sin resedagbok från resan.

TEXT OCH FOTO: GINTARE MULLBACK

2/7

Jag vaknade gick ut med min hund Yago, åt frukost sedan skjutsade pappa mig och mamma till Landvetter där vi skulle ta flyget mot Vilnius. Incheckningen gick segt och planet flög inte iväg förrän cirka en timma senare. Flygresan gick bra. Vi kom fram till ett grått Vilnius med lite duggregn. Direkt tog vi en taxi till hotellet där vi skulle träffa Asta och familjen Högrström. Otroligt vad mycket som har hänt under ett år som man inte har setts på, vi

hade massor att prata om. Vi åt på en jättegod lite större indisk restaurang som heter Sue's Indian Raja. Vid elvatiden på kvällen sa vi god natt och gick för att lägga oss.

3/7

Jag och mamma vaknade ganska sent och höll på att missa frukosten. Efter en snabb och enkel frukost, shoppade vi loss i en affär som heter New Yorker. De hade mycket fint som jag tyckte om för väldigt bra pris.

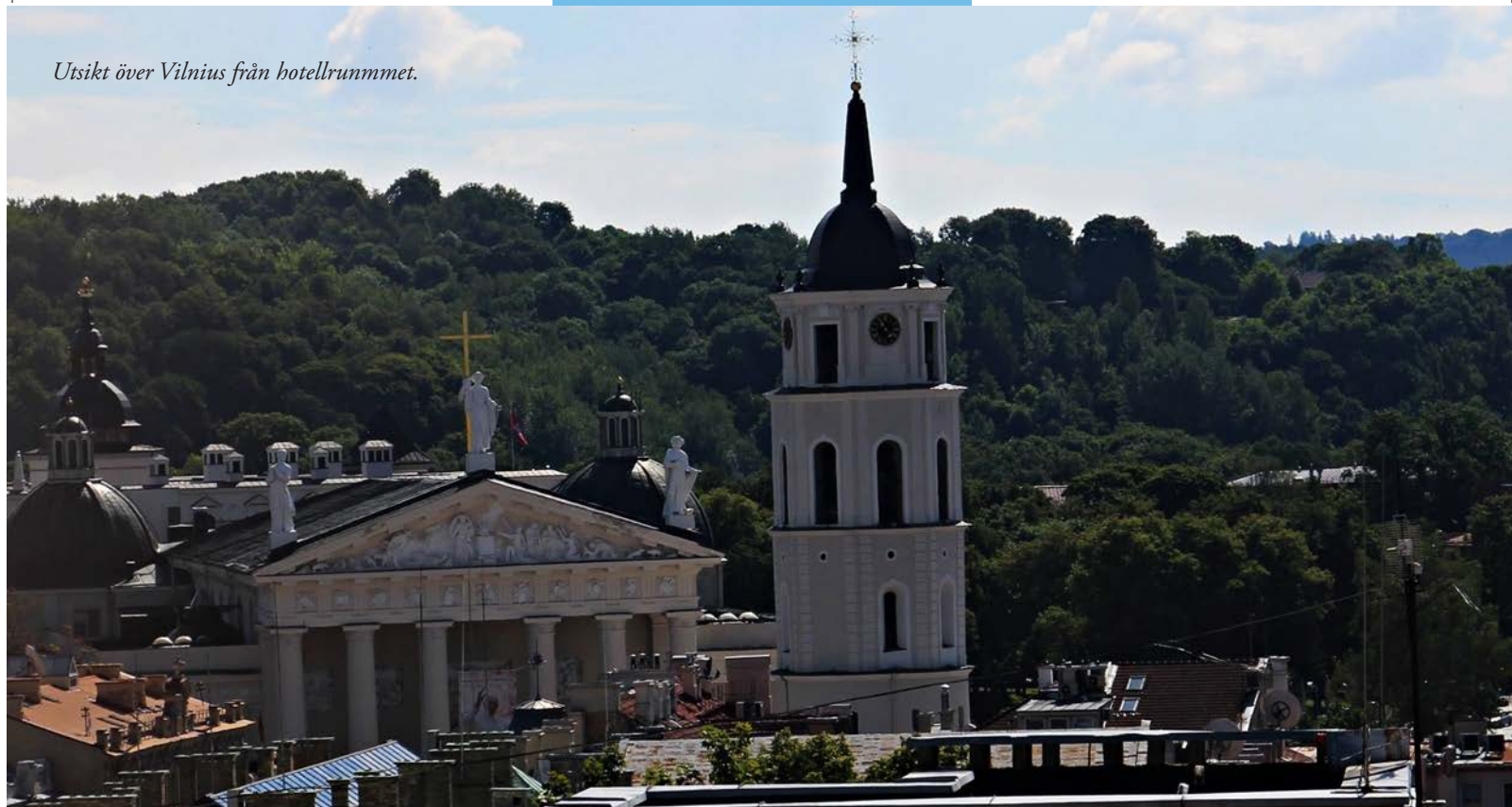

Hundratals danspar uppvisade fin dans på LFF:s arena i Vilnius.

BFA:s kontaktperson Asta Gasparavičiute i mitten tillsammans med familjen Högrström och Mullback. Överst syns simute och Gintare.

Vi åt lunch på Le Crêpe med familjen Högström och Asta. Jag åt crêpe, jättegott var det. Sedan gick vi till ett stort stånd där det var folkmusik och massa hantverk. Vi besökte ett bärnstensmuseum i Vilnius som heter Amber Museum Gallery. Vi hade en guide som pratade i 7 minuter på litauiska och Asta fick översätta till svenska, riktigt intressant var det. Självklart ville vi inte missa Sveriges match i fotbolls-VM, så vi gick till en pizzeria som visade svensk match och vi vann med 1-0 mot Schweiz. Vi blev trötta och rörde oss tillbaka mot

hotellet där vi pratade om morgondagens planer och skildes åt med att säga Labanakt som betyder god natt.

4/7

Jag gick upp tidigt för att åka till Akropolis där jag mötte familjen Högström, jag och Simute gick runt tillsammans och kollade upp vad det fanns för affärer, jag köpte inte så mycket. Vid tvåtiden fick jag skjuts tillbaka till hotellet av Asta. Jag träffade mamma där och hann vila upp lite inför avskedsmiddagen med familjen Högström.

Vid nio kom Asta till vårt hotell och vi tog en kort promenad mot scenen där ensembledagen firades med polkadans, sång och lite prat. Det var väldigt bra men slutade lite väl sent.

5/7

Jag vilade upp mig ordentligt på hotellet inför kvällens aktiviteter. Strax innan lunchtid började jag och mamma promenera mot Vingio parkas. Där skulle Asta repetera med sin kör inför morgondagens uppträdande. Längs vägen hittade vi ett trevligt litet lunchställe som bjöd på god soppa och kycklingsallad. Parken var riktigt stor och fin med långa och många olika vägar omgivna av härlig natur och en stor scen i mitten där alla övade fast det kändes mer som en uppvisning än övning, de var riktigt duktiga. När ni läser att parken är stor så tänker ni säkert på någon svensk stor park men den här parken var enormt stor med otroligt vacker natur och vi har ingen liknande park i Sverige som jag känner till. På kvällen åkte jag och mamma med Asta och hennes körkompis till LFF stadium där vi såg på dans, riktigt häftigt och vackert.

6/7

Idag har vi ätit sista frukosten på hotellet och packat ner alla kläder och saker som knappt fick plats. Vi checkade ut och åkte till flygplatsen med taxin som väntade på oss. Allt gick smidigt och enkelt på flygplatsen. På förmiddagen svensk tid landade vi äntligen hemma i Sverige.

Simutes kärlek till Litauen.

Hanna flyttar hem

Jag heter Camilla Sjöstrand och bor i Tomelilla. För snart 7 år sedan blev jag och min man Jonas lyckliga föräldrar till Inga som vi adopterade ifrån Litauen.

Jag skrev dagbok under hela vår process med IVF och adoption, som jag sedan gav ut i form av boken "Ett lyckligt slut", som är för vuxna. Efter det önskade många att jag skulle fortsätta skriva, och då gärna en fortsättning på "Ett lyckligt slut". Mitt svar blev, nej, det blir inte fler böcker. Anledningen till det är att i boken delade jag med mig mest av mig själv, mina upplevelser och mina känslor. En fortsättning hade inneburit att jag lämnat ut mycket mer av vår dotter Inga, och det vill jag inte göra, det är något hon själv får ta ställning till när hon blir vuxen.

Efter ett tag började ändå tankarna snurra i huvudet på mig, att det hade varit roligt att skriva en bok till. Men jag visste inte

vad jag skulle skriva, jag har inte tillräckligt med fantasi för att bara hitta på något, så jag försökte slå undan de funderingarna. Någon nämnde att jag kunde skriva en barnbok om adoption och då började tankarna snurra igen, det hade ju faktiskt varit roligt att göra. Jag skrev lite, men tyckte ändå inte att det riktigt blev vad jag ville, och kom inte längre. Det gick några månader och jag fick tag i det jag börjat skriva, då var jag riktigt laddad och allt bara kom. Texten till "Hanna flyttar hem" blev färdig.

"Det var en gång en flicka som växte i en mammas mage. Men mamman hade inte tillräckligt med pengar för att köpa mat o kläder både till sig själv och till flickan."

Jag blev nöjd med texten, men nu kom problemet, jag kan inte rita. Min moster är duktig på att teckna, jag frågade henne om hjälp, men ingen av oss blev nöjd med resultatet. Jag frågade ett par andra, men av olika anledningar ville de inte. Jag gav upp och la projektet på hyllan. Tills en morgon:

Jag jobbar på en förskola. En förälder, Nina, ritade till sin dotter. När jag såg hennes verk blev jag nästan helt i extas, detta var precis vad jag letat efter! Jag frågade henne, och Nina ville gärna hjälpa mig.

Jag fick hennes bilder och jag blev supernöjd. Sen gick det fort. Jag valde att göra den på samma förlag som min

tidigare bok, GMLförlag. Det blev en bok på 14 sidor, som passar att läsa både för små och stora barn.

Man kan läsa om den och beställa den via Facebooksidan "Hanna flyttar hem" eller via GMLförlag. Det billigaste alternativet är via Facebook.

Inga blev väldigt stolt när jag gav henne boken som handlar om henne själv.

Camilla Sjöstrand

Årets sommarträff i Tanumstrand

TEXT: ANN-CHARLOTTE SÄRNBRATT OCH PELLE HEDEBLOM

“Det betyder jättemycket för hela familjen! Det var den bästa träffen hittills!”

“Viktigt för barnen då det ger ett sammanhang att få vara norm.”

“Det är viktigt och spännande att få dela erfarenheter och samtal med andra adoptivföräldrar.”

“Det var första gången för oss och det kändes mycket bra att få träffa andra som adopterat från samma land.”

“Fantastiskt för barnen att få möta personal från sina barnhem!”

“Tror att det är viktigt för barnen att ses och prata om egna saker. De har en särskild gemensam identitet.”

“Ett tillfälle då man fyller på kunskap, gemenskap och skapar minnen tillsammans.”

Det där var några av många fina ord efter årets sommarträff i Tanumstrand. Över 200 personer samlades på sommarträffen – Familjer, personal från BFA, styrelsen, ideella krafter från BFA Bistånd och BFA Fadder, samt utlandsgästerna hade laddat för en toppenhelg. Fredagen den 18 maj invigdes sommarträffen i Tanumstrand. Kunde vi ha lika mycket tur med vädret som förra året? Solen strålade redan från första stund och fortsatte sedan att värma oss hela helgen. Alla kunde njuta av den vackra utomhusmiljön. Programinnehållet riktades till både vuxna och barn. För barnen fanns både tröjmalning, krabbfiske och fotboll. Det fanns också en stor hoppborg uppsatt inomhus som barnen kunde nyttja under hela dagarna och i år infördes ett disco för barnen. Inga vuxna var tillåtna... Några yngre barn hade dock med sig sina föräldrar som höll sig lite i bakgrunden.

På kontoret hade förberedelserna för att ta emot utlandsgästerna pågått i flera veckor innan de väl anlände i mitten av maj. I år hade BFA bjudit in gäster från Indien, Taiwan och Thailand. Personalen på BFA anordnar alltid ett program för utlandsgästerna innan själva den stora sommarträffen. Det är viktigt att våra samarbetsländer får se vilka resurser som finns i vårt samhälle för alla barn. I år besökte vi Ågrenska, ett nationellt center för barn med sällsynta diagnoser som ligger på Lilla Amundön på västkusten utanför Göteborg. De fick också besöka habiliteringen i Västra Frölunda och familjerätten i Mölndal. Det är alltid givande att utbyta kunskaper och erfarenheter och ta del av landets sociala struktur.

Två familjer som adopterat barn från Taiwan inledde föreläsningarna redan på fredagskvällen, då de berättade om sin gemensamma återresa till Taiwan. Med inlevelse fångade de intresset på publiken med sin berättelse.

På lördagen kunde vi lyssna på Daniel Kanebratts egna upplevelser om att växa upp som adopterad i Sverige, om det ansvar som vilar på adoptivföräldrar att stötta sina barn i deras sökande genom livet, om vikten av att hjälpa till på vägen mot tillhörighet.

BFA tog emot väntande och nya familjer på en information på lördagsmorgonen och gick igenom olika steg under adoptionsprocessen, som ännu ett led i förberedelsen till att bli förälder.

Utlandsgästerna hade förberett en programpunkt på sommarträffen, där de gick igenom adoptionsprocessen i sitt respektive land för de åhörare som var intresserade. Gästerna från Taiwan, BFA:s samarbetsor-

ganisationer CWLF och Chung Yi höll även en föreläsning om rotsökning som sista programpunkt på söndagen. Eftersom det var en hel del Taiwanfamiljer på träffen var det också naturligt att många av dem lyssnade på föreläsningen. Men det fanns också intresse hos andra familjer.

Gunilla Cederholm Wilhelmsson föreläste om adoptionsspecifika behov, både för familjer och sedan även separat för våra utlandsgäster. Andelen av de barn som adopteras som kommer att innebära en utmaning för familjerna ökar, sade hon. Men det finns verktyg för att hantera det. Det finns mycket som är gemensamt för alla adopterade och där krävs det att vård och omsorg lär sig mer – till exempel kan det som i grunden är en anknytningsproblematik ge diagnoser inom sjukvården på grund av okunskap. Trots alla potentiella problem är det ändå en oerhört positiv bild

som målas upp i den här föreläsningen, klart det finns problem, men det finns också metoder att ta sig an de problemen.

Gunilla avslutade med orden "En adoptivförälder kan aldrig kan förstå vad barnet gått igenom, men får aldrig någonsin sluta försöka att förstå."

På lördagen höll också BFA Årsmöte och den nya styrelsen blev vald. Vilka de är, kan ni se på vår hemsida och en presentation av de nya ledamöterna finns på sidan 4 i denna tidning.

I "Storön" höll bistånd och fadder ett café samt sålde biståndshantverk, inköpta från olika delar av världen. Eventuellt överskott går alltid till ett projekt för utsatta barn. Margareta Wilholm beskriver lite närmare om försäljningen i tidningens artikel "Tankar från biståndsbutiken".

Många fina möten hanns med under helgen och många fina minnen att ta med sig och plocka fram så här på höstkanten.

Tack alla än en gång för att ni var med och gjorde sommarträffen till ännu en fantastisk träff!

PS: Boka preliminärt in datum för nästa års sommarträff redan nu! Helgen 24-26/5-2019!

<http://www.agrenska.se/>

Från och med nästa nummer kommer vi att ha en frågespalt här i tidningen, där Gunilla Cederholm Wilhelmsson svarar på era frågor. Gunilla är familjeterapeut och forskare vid Adoption & Familjekompetens, Lainio Centret.

Mejla in era frågor direkt till Gunilla på mejladress adoption.familj@telia.com eller till redaktion@bfa.se!

Rapport från besök på Annai Home, Tamil Nadu, mars 2018.

- Som ger utsatta barn den bästa möjliga grunden för ett gott liv.

Bakgrund

I södra Indien växer många barn upp under mycket fattiga förhållanden. Utan föräldrar som kan försörja dem eller än mindre skicka dem till skola, är de hänvisade till barnarbete och/eller att stanna hemma för att hjälpa till. De flesta tillhör de kastlösa, daliter, där fadern har dött i sjukdom, arbets- eller trafikolycka. Modern livnär sig då som dagavlönad hos traktens jordbrukare. Med månadsinkomster på motsvarande 100 - 400 kr, har de knappt till sin överlevnad, och ännu mindre för att skicka barnen till skola. Ibland finns ingen av föräldrarna kvar hos barnen. Därför tar Annai Home inga avgifter.

De yngsta barnen

De får ekonomiskt stöd att vara i sin hemmiljö, hos kvarvarande förälder eller släktingar, och där kunna gå de första åren i en närliggande skola.

55 barn i den här åldern tas om hand av Annai Home. I 11-12-årsåldern när barnet skall börja High School flyttar de in till Annai Home. High School finns i dess omedelbara närhet. Skolor som bara finns i de större orterna, och för de barn på landsbygden ändå innebär inackordering hemifrån. På Annai Home finns 20-tal barn som är mellan 7 och 10 år. De är där om föräldern arbetar som personal, eller om storsyster redan bor där. Barn upp till 11 år, bor alltså där deras närmaste känslomässiga stöd finns.

High School

När de börjar High School, får de bo på Annai Home med allt det stöd de behöver. För närvarande är de 250 barn. Undervisningen dagtid sker på den närliggande skolan. Dessutom har man lärarlett stöd på boendet. För barnet ingår terminsavgifter, skoluniform, skolmaterial, näringsrik kost, sjukvård, kläder, tryggt boende, god social miljö och möjligheter att utveckla sina talanger och intressen. Barnen får själva välja sin yrkesinriktning. Barnhemmet fungerar idag mer som ett studentboende med helinackordering, och maximalt stöd för personlig utveckling och lyckade studier.

Högskolestudier

När de fortsätter studier på universitetsnivå/college, får de ekonomiskt stöd för att bo och leva på studieorten. På den här nivån stöds just nu 160 studenter. Oftast är det Bachelor- och Masterutbildningar anpassade till varje individ. Nästan alltid med en kompletterande pedagogisk del, för att vid önskemål kunna jobba i hembyn, som lärare. De går alltså ut i vuxenlivet som ingenjörer, jurister, ekonomer, lärare, sjuksköterskor med mera. Ett uppdrag om avslutas först när den unga fått jobb och social trygghet i samhället.

Rekrytering

Barnen kommer från Sivangangai respektive Ram-anathpuram. distrikt i Tamil Nadu. Anhöriga söker direkt till föreståndaren eller via kyrkorna i området. Man tar bara in de mest utsatta barnen. De som mist fadern eller båda föräldrarna. Men också de som förskjutits av föräldrarna eller är extremt fattiga. De tillhör de kastlösa (daliter) eller de lägsta kasterna. Man gör ingen skillnad på religiös bakgrund eller kast. Exempelvis kommer hälften från hinduiska hem. Pojkar kan bo på Annai Home i begränsad omfattning, upp till 11-12 års ålder, om de har storsyskon där.

Elevvård

Varje årskull/klassnivå tillhör en enhet som bor och studerar tillsammans. De har en lärare, som också fungerar som husmor, och alltid är tillgänglig när barnen är på Annai Home. Hon ansvarar för att varje barn mår bra och trivs. Hon ansvarar för ordning, samt bistår varje elev i skolarbete och tentamensförberedelser.

Föreståndaren löser problem och konflikter som lärarna inte klarar. Han har samling med varje årskull en gång i veckan. Och tre gånger om året har han enskilda samtal med varje barn.

Organisation

Annai Home är en satsning på föräldralösa och utsatta barn på landsbygden i Tamil Nadu, Indien. Det är lokaliserat i Kalayarkovil, nära Madurai. Det drivs av en lokal juridisk organisation vid namn, People's Service Trust, med lokal styrelse på 5 personer. Men den dagliga driften ansvarar föreståndaren, Francis Jeyabathi för, tillsammans med en personalstyrka på 15 personer. Åtta utbildade lärare, tre kökspersonal, två vaktmästare, en vice föreståndare och en busschaufför.

Om föreståndare Francis inte längre av någon orsak kan driva verksamheten, har biskopen i Sivangangai gett garantier för fortsatt drift av Annai Home med stöd av nuvarande styrelse.

Vision

Ge utsatta barn förutsättningar till ett gott och framgångsrikt liv, genom en individanpassad hög utbildning, i en stödjande miljö. Och lägga en god grund inför vuxenlivet med sunda värderingar och goda vanor, som bygger på allas lika värde och respekt oavsett kön, religion, kast eller personlighet. Men också möjligheter för var och en att utveckla sina talanger, som dans, sång och idrott.

Historia och kontext

När Francis Jaybathy för drygt 20 år sedan började arbeta som präst på Tamil Nadus landsbygd, mötte han mycket fattigdom. Ofta för barnen mest illa, då föräldrar inte hade råd att skicka dem till skolan. Dessutom behövdes de som arbetskraft i jordbruk och hem. Utan utbildning, skulle de vara hänvisade till mycket lågavlönade och ofta farliga jobb. Eller som kvinnor vara helt beroende av sin make. Några skulle dessutom hamna i tiggeri och prostitution. Detta fick honom att för 11 år sedan, köpa en tomt i Kalayarkovil, Sivangangai distrikt. Och där bygga Annai Home inriktat på föräldralösa och utsatta barn. Annai Home eller på lokalspråket, Annai Illam, betyder "Moders-hemmet". Med stöd från några äldre personer från Tyskland och Kanada kunde han uppföra hälften av nuvarande byggnader och där ta in drygt 100 barn. Till en början motarbetades han

av den kyrka han arbetade i. Kanske på grund av avundsjuka.

De ursprungliga sponsorerna avled efter några få år, och Francis sökte nya sponsorer. Han kom då i kontakt med BFA, Barnen Framför Allt i Sverige. Dessa står för fadderverksamheten och visst stöd för utrustning, sedan 8 år. Efter ytterligare 5 år har också Equmeniakyrkan i Växjö gått in med pengar till nybyggnationer som myndigheterna krävt. Nu har han moraliskt stöd av stiftets biskop och präster, men inte ekonomiskt. Samtidigt har han byggt upp ett rykte i omgivningen, som det mest framgångsrika barnhemmet i att ge barnen bra

förutsättningar för ett gott liv. Hemmets barn ligger ofta i topp, avseende betyg. Förtroendet hos affärsmän och bönder gör att man ibland skänker förnödenheter eller ger förmånliga krediter.

Bedömning

Arbetet på och kring Annai Home, har initierats och utvecklats lokalt, med stort engagemang och finkänsla. Detta är nog ett av de bästa exemplen på hur man med begränsade resurser kan utrota fattigdom. Genom att lyfta upp utsatta, föräldralösa och fattiga barn till en nivå där de får en högskoleexamen och därmed bästa tänkbara förutsättningar till ett bra liv och bra arbete. Den katolske prästen Francis Jeyabathi och medarbetare, har byggt upp ett mycket målinriktat, välorganiserat och effektivt arbete, som också genomsyras av medkänsla, respekt och lyhördhet.

Barnen bor kvar i sin ursprungsmiljö så länge som möjligt. Och behåller regelbunden kontakt under vistelsen på Annai Home. Barnen kan välja yrkesinriktning och fritidsaktiviteter efter intresse. De får också påverka kosten, vilket gjort den mer variationsrik och näringsriktig. Man följer regelbundet upp barnens fysiska, psykiska och emotionella hälsa.

**Fadderverksamhet: Barnen Framför Allt,
Box 10034, 434 21 Kungsbacka,
Telefon 0300-331 31.**

**Svensk information: Jon Sterner Hedberg, Växjö,
0761913131 eller jonsterner@comhem.se**

Tankar från BiståndsButiken

TEXT OCH BILD: MARGARETA WILHOLM

En sån sommar! Och den började tidigt, redan i mitten av maj, när vi hade vår härliga sommarfest var den i full gång. Vilket festväder! Barnen lekte och fick nya kompisar, deras föräldrar skaffade sig den första solbrännan och våra gäster kände sig hemma i värmen. Det var en underbar fest! Vi ville alla ta vara på de vackra dagarna. Det var knappt att vi ville ge oss tid att handla i biståndsbutiken eller fika hos herrarna i vårt café. Inte kunde vi tro att sommaren bara skulle fortsätta och fortsätta.

Biståndsbutiken hade laddat upp med smycken, textilier, korgarbeten, nytto- och prydnadssaker, som vanligt. Och visst hade vi kunder! Det ekologiska och fair trade-märkta kaffet från Kongo Kinshasa och firman Rutasoka, som driver ett sjukhus i staden Uvira där vi stöttar föreningen FEPAM, började vi sälja förra året och i år fick våra kaffeförpackningar en strykande åtgång.

Det var roligt att tala sig varm för årets nyhet: Lavendeloljan "Flower of Hope" som framställs i ett projekt, lett av franciskanermunkar, i den Rumänska staden Roman. Romer är marginaliserade och har det svårt. Franciskanermunkarna vill ändra på det. Man har en gedigen skolverksamhet, som BFA stödjer, och man har startat verksamhet för att ge vuxna romer arbete och lön. Bland annat odlas lavendel.

När de stora fälten djupnar i blått och väldoftan är stark skördar de romska arbetarna blommorna. Därefter utvinns den väldoftande oljan. Det behövs många blommor för en förpackning på 10 ml lavendelolja som är av hög kvalitet och vars doft stannar kvar länge. En droppe lavendelolja i linneskåpet ger väldoft, en droppe lavendelolja i fotbadet friskar upp och en droppe lavendelolja i dammsugarpåsen gör det till en ren fröjd att dammsuga! Nästa år får vi investera i fler förpackningar "Flower of Hope"!

Vi hade inga lotterier i år. Det var ett försök. Vi tror att det är roligare med lotterier. Nästa år är de nog tillbaka.

BFA får ju inte ge bidrag till vår vänförening ISSA i Kolkata. Det har med det indiska regelverket för adoptioner att göra. Men föreningen "Nawa Jeevans vänner" får stödja skolverksamhet och annan verksamhet som ISSA driver! Vi bjöd in "Nawa Jeevans vänner" till vår fest. De bidrog med en egen biståndsbutik och gedigen information.

Hos herrarna i kaféet hade hembakade och skänkta läckerheter - tack alla snälla festdeltagare för det - en strykande åtgång tillsammans med kaffe, läsk och juice. Herrarna fick rent av göra ett stödköp på läksidan inne i Grebbestad.

OK, intäkterna var inte så lysande som tidigare år men vi fick en fantastiskt fin fest!

Här kan du hitta Lavendeloljan Flower of hope:

Green&Grejerna, Jörgen Ankersgatan 12, Malmö
Världsbutiken Klotet i Lund, Stora Tomegatan 48, Lund
IM Fair Trade, Annedalsvägen, Lund
Världsbutiken Helsingborg, Bruksgatan 29, Helsingborg
Världsbutiken Värnamo, Kyrkogatan 17, Värnamo
Världsbutiken Sackeusboden, Norra Storgatan 10, Gislaved
Fair Trade Shop Trollhättan, Kungsgatan 22, Trollhättan
Fair Trade Shop Linköping, Storgatan 64, Linköping
Fair Trade Shop Norrköping, S:t Persgatan 113, Norrköping
Världens Varor i Eskilstuna, Tegelbruksgatan 30, Eskilstuna
Världsbutiken Södertälje, Västra Kanalgratan 17 (in på gården), Södertälje
Världsbutiken Klotet Ängelholm, Storgatan 10-Åkaregården, Ängelholm
Åkaregården, 262 32 Ängelholm

FEPAMs nya skolhus

FEPAM-skolan i Uvira är ett av BFA Bistånds största projekt någonsin.

Skolan startade 2001, och skolhuset, som har fem klassrum, byggdes helt för BFA-pengar. Ett tillägsprojekt, för att möta det stora utbildningsbehovet genomfördes under den gångna vintern.

Som redovisades i BFA-tidningen nr 1, 2018 har BFA även finansierat byggandet av ett nytt skolhus till FEPAM-skolan i Uvira, DRC. Byggnaden, som rymmer två klassrum, invigdes högtidligen i februari och kallas CAA Building (BFA-byggnaden).

Byggnaden har redan visat sig mycket användbar för FEPAMs utbildningsprogram. Enligt den ursprungliga projektplanen skall byggnaden vara i full drift under läsåret 2018-2019. Hittills i år har 35 Primary-elever använt byggnaden under förmiddagarna, medan 35 Secondary-elever utnyttjat den under eftermiddagarna.

Under nästa läsår kommer de två klassrummen att vara överfulla. Det finns redan ett stort behov av utbildning i FEPAM-skolan, inte minst på grund av

den nya byggnadens attraktivitet. Vi tänker öka kapaciteten genom att öka antalet elever från 2 till 3 vid varje pulpet. Tack vare detta kan vi möta kraven från lärare och föräldrar på 45 elever per klassrum. Det betyder, att projektmålet 90 nya FEPAM-elever kommer att uppnås.

Det är bra, men problemet med höga arbetstemperaturer för Secondary-eleverna under eftermiddagarna kvarstår. Dessutom har regeringen givit FEPAM-skolan tillstånd för fler Secondary-program. Av dessa har vi enbart pedagogikprogrammet.

Vi har således fortfarande behov av klassrum för att kunna leva upp till FEPAM-skolans utbildningsmål.

BFA erbjuder kostnadsfritt stödsamtal

För att ytterligare höja kvaliteten på BFA:s adoptionsförmedling har BFA:s styrelse beslutat att erbjuda de familjer som adopterar genom BFA ett kostnadsfritt stödsamtal efter hemkomst. Beslutet omfattar de familjer som under 2018 slutför sin adoption. Familjen har ett år på sig efter hemkomst att utnyttja detta erbjudande.

Råd- och stödsamtalet kommer att erbjudas av BFA:s Råd och Stöd-verksamhet. De som arbetar med Råd och Stöd inom BFA har relevant utbildning och lång erfarenhet av internationella adoptioner.

Vad gäller för just dig?

Har du kommit hem eller kommer hem med ditt barn under 2018 erbjuds du ett kostnadsfritt stödsamtal.

Du ringer/mejlar direkt till Råd och Stöd för att boka in ditt samtal. Samtalet sker i BFA:s lokaler i Kungsbacka eller vid behov via telefon/Skype. Observera att erbjudandet är frivilligt och kostnadsfritt. Behöver ni ytterligare samtal bekostar ni detta själva.

Ni når oss på telefon 0760-100247 (onsdag och torsdag 13.00-16.00) eller via epost radochstod@bfa.se

Välkomna att höra av er!

